

příkladem, nikoli výpočtem, avšak jest na to nyní dokonce nevývratný doklad v samém zákoně rozlukovém, jenž v §u 13 písm. g) uznává za důvod rozlukový prostě i »p i j á c t v í« samo o sobě, beze vší další podmínky. Pojem pijáctví (alkoholismu) dán jest tím, že osoba propadla náruživosti pít tak, že pije pravidelně a potud nemírně, že se tím uvádí ve stav opojení (opilosti). A tato skutková povaha pijáctví u žalované je dána, když svědkyně, jichž výpověď odvolací soud za prokázanou bere, dosvědčily, že žalovaná hodně požívá alkoholu a že ji viděly vícekrát opilou, pokud se týče, že mnoho pila a sklenku s kořalkou vždy nosila sebou. Jestli však pijáctví je důvodem rozluky, musí nutně býti i důvodem rozvodu, to jest nároku nižšího stupně.

Čís. 6849.

Při rozvrhovém roku ohledně nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost dlužno odpor podati a odůvodniti ihned při jednání o každé jednotlivé pohledávce. Hromadný, blíže neodůvodněný odpor po skončeném jednání před podpisem protokolu není způsobilým, by se o něm jednalo. K důvodům, uplatněným teprve v rekursu, nelze přihlížeti, lze je po případě uplatniti žalobou podle posledního odstavce §u 231 ex. ř.

(Rozh. ze dne 1. března 1927, R I 111/27.)

Rekursní soud zamítl stížnost dlužníka do rozvrhového usnesení ohledně výtěžku za exekučně prodanou nemovitost. Důvod y: Podle §u 234 ex. ř. jsou dlužník a oprávnění, kteří se dostavili k rozvrhovému roku, toliko v mezích práva, které jim přísluší podle §u 213 ex. ř. k odporu, oprávnění napadati rozvrhové usnesení rekusem a nelze přihlížeti k důvodům odporu, které mohly býti uplatněny odporem, avšak při rozvrhovém roku nebyly předneseny. Podle §u 213, první odstavec, poslední věta ex. ř. může dlužník podati odpor toliko proto, že bylo přihlédáno k nárokům, pro které není exekučního titulu. Dlužník však, jak sám ve stížnosti uvádí, a jak také patrno z protokolu o rozvrhovém roku zřízeného podle §u 59, druhý odstavec a §u 213, poslední odstavec ex. ř., nepodal vůbec odporu při projednávání nároků, uvedených tamtéž v položkách č. 1 až 30. Teprv při jednání o poslední přihlášce navrhl přerušeni řízení a uvedl, že podal ministerstvu spravedlnosti žádost, že okresní soud vydal pozdě rozvrhové usnesení o podstatě za hostinec dlužníkův, že proto byl také prodán mlýn čp. 23, za nějž jest právě rozvrhována podstata, že dražba mlýna stala se omylem a nedopatřením, ježto prý pivovar P. neodhlásil včas svoji pohledávku a že prý vymahající věřitelka jest úplně kryta z výtěžku dražby hostince, což prý platí zejména, kdyby finančními úřady byly odepsány dlužníkovy daně. Při jednání o nárocích položka 1. až 29. téhož protokolu nebyl podle tohoto dlužníkem odpor vůbec podán. Ohledně všech těchto 30 nároků jest recurs dlužníkův zákonně přípustným (§§ 234 a 213 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovateli nepodařilo se vyvrátiti správné a zákonu plně vyhovující důvody, ze kterých byla jeho stížnost do rozvrhového usnesení zamítnuta. Není, jak soudí, lhostejno, zda podal při rozvrhovém roku odpor proti jednotlivým přihlášeným pohledávkám jednotlivě, či hromadně a až před podpisem protokolu, tím méně, zda odpor odůvodnil již při rozvrhovém roku, či teprve v rekursu do rozvrhového usnesení. Podle §§ 212—214 ex. ř. jest účelem rozvrhového roku, by účastníci při něm jednali o každé jednotlivé přihlášené pohledávce, aby bylo zjištěno, zda a z kterých důvodů se odporuje jejímu přikázání na nejvyšší podání, a aby tak byl zjednan pevný a nepošinutelný již základ pro rozhodnutí, mají-li býti jednotlivé nároky uznány pro nedostatek odporu (§ 214 druhý odstavec ex. ř.), či odpor má býti odkázán na pořad práva, poněvadž jest třeba zjistiti sporné skutkové okolnosti (§ 231 první odstavec ex. ř.), či které sporné právní otázky třeba rozřešiti pořadem stolic. Příkaz zákona, by bylo o jednotlivých pohledávkách a jejich pořadí, jakož i o námitkách proti nim podaných, ústně jednáno a by všechny pro soudní rozhodnutí podstatné okolnosti byly výsledkem přítomných účastníků objasněny, vyžaduje nutně, by odpor byl podán hned při jednání o každé jednotlivé pohledávce, a aby byl již při jednání odůvodněn. Hromadný, nijak neodůvodněný odpor, který podal stěžovatel po skončeném jednání před podpisem protokolu, nebyl způsobilý, by se o něm jednalo a aby byl brán na něj při rozvrhovém usnesení zřetel. K důvodům uplatněným teprve v rekursu nelze podle § 234 ex. ř. již přihlížeti, nemohou tedy vésti ku změně usnesení prvního soudu, a musí býti stěžovateli ponecháno, by je po případě uplatnil žalobou podle posledního odstavce §u 231 ex. ř.

Čís. 6850.

O návrhu dědice, by byl ustanoven správce pozůstalosti před její odevzdáním, dlužno rozhodnouti v nesporném řízení, avšak před rozhodnutím musí býti všem spoludědicům poskytnuta možnost, by se o návrhu prohlásili a přednesli případné námitky nebo protinávrhy.

(Rozh. ze dne 1. března 1927, R I 136/27.)

Spoludědic navrhl v pozůstalostním řízení, by byl ustanoven správce pozůstalosti. Soud první stolice odložil rozhodnutí o návrhu až bude rozhodnuto o návrhu vdovy a spoludědičky na určení objemu výživy, odkázané jí v závěti. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by ve smyslu návrhu dědicova zřídil správce pozůstalosti.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se okresnímu soudu ukládá, by o návrhu na ustanovení správce pozůstalosti rozhodl po slyšení všech spoludědiců.